

Χωρίς αγάπη δεν υπάρχει ζωή

/ [Γνώμες](#)



Τι είναι αγάπη;

Αγάπη είναι να μην κουράζεσαι. Να μην κουράζεσαι να κάνεις, να μην κουράζεσαι να λες.

Αγάπη είναι να μην ακούς, να μη σκέφτεσαι, να μην αξιολογείς.

Αγάπη είναι να συνεχίζεις να βλέπεις την ίδια αγαπημένη σου εικόνα, ακόμα και όταν όλα γύρω σου καταρρέουν. Να βλέπεις το φως πίσω από τα σύννεφα.

Αγάπη είναι να ξετρυπώνεις την πιο απίστευτη λεπτομέρεια και την αγκαλιάζεις. Και να μην την αφήνεις, να την κάνεις ένα με το είναι σου – τόσο πολύ ώστε στο τέλος να μη θυμάσαι καν τη στιγμή που την πρόσεξες. Να είναι σα να υπήρχε από την αρχή του κόσμου.

Η αγάπη δεν είναι βαριά κουβέντα. Δεν υπάρχει ο σωστός χρόνος να την πεις, δεν υπάρχει ο λάθος. Δεν υπάρχει το νωρίς, δεν υπάρχει το αργά. Έχει το δικό της χρονοδιάγραμμα – εσύ μόνο υποκλίνεσαι στο συναίσθημα που σε κατακλύζει και το ακολουθείς.

Μπορείς να αγαπάς τα πάντα. Η αγάπη δεν ξεχωρίζει, δεν έχει προορισμό. Αγαπάς κόντρα στους άλλους, κόντρα στη λογική που σου επιβάλλεται. Μη το μπερδεύεις – δε μιλάω μόνο για σχέσεις.

Μπορεί να αγαπήσεις μια στιγμή. Μία μόνο στιγμή, ένα δευτερόλεπτο που εύχεσαι να κρατούσε για πάντα. Εκείνο το δευτερόλεπτο που έρχεται και σε αρπάζει και σε πάει ψηλά, σε ένα ζεστό μέρος. Το αισθάνεσαι στο σώμα σου, σε ποτίζει.

Μπορεί να αγαπήσεις μια μουσική. Μια μόνο μουσική, εκείνη που θα σε ταξιδέψει, θα σου θυμίσει, θα σε πάει κάπου αλλού και την ύστατη στιγμή, θα σε σώσει. Είναι δική σου μουσική, την ακούς όλη τη μέρα σε επαναλήψεις πέρα από κάθε λογική. Είναι το δικό σου soundtrack, η επένδυση των κινηματογραφικών σου στιγμών. Εκείνων που παρακολουθείς έξω από το σώμα σου, μασουλώντας ζεστό σπιτικό popcorn.

Μπορεί να αγαπήσεις μια δουλειά. Εκείνη τη δουλειά που όλοι σου λένε ότι είναι λάθος, ότι θα σε χαντακώσει, ότι δε σου αξίζει, ότι δε σε πληρώνει. Εκείνη τη δουλειά που σε εξουθενώνει, σε αδειάζει από πάνω μέχρι κάτω αλλά αισθάνεσαι ο πιο τυχερός άνθρωπος στον κόσμο που την κάνεις. Να της αφιερώσεις μια ολόκληρη ζωή και να μη μετανιώσεις ούτε για μια στιγμή. Να μη σκεφτείς όλα τα υπόλοιπα που είχες τη δυνατότητα να κάνεις.

Μπορεί να αγαπήσεις ένα σκύλο. Εκείνον που έκανες κομμάτι της ζωής σου, εκείνον που του σήκωσες την κουβέρτα του κρεβατιού το χειμώνα για να κοιμηθεί μαζί σου, εκείνον που αγκάλιασες και έκλαψες και σε κατάλαβε και σου έδειξε ότι μερικές φορές τα πράγματα είναι απλά. Εκείνον που αρνήθηκες να πιστέψεις ότι έφυγε, εκείνον που έκανες τα πάντα για να σώσεις, εκείνον που θρηνείς ακόμα. Και λείπει από κάθε στιγμή, κάθε μικρή και ασήμαντη στιγμή.

Μπορεί να αγαπήσεις μια εικόνα – εκείνη την εικόνα που όταν την έζησες έκλεισες και άνοιξες τα μάτια γρήγορα, το εσωτερικό σου κλείστρο, για να την αποθηκεύσεις για πάντα. Την εικόνα που φυλάς προσεκτικά, την εικόνα στην οποία ανατρέχεις όταν νιώθεις μόνος.

Μπορείς να αγαπήσεις μια φωτογραφία: Εκείνη που κοιτάς ξανά και ξανά και ποτέ ο χρόνος δε τη φθείρει. Και θυμάσαι κάθε λεπτομέρεια που συνδέεται με αυτή:

Πότε, πώς, τι ένιωσε, πώς ευθυγραμμίστηκε όλο το σύμπαν πάνω σε ένα και μοναδικό «κλικ».

Μπορεί να αγαπάς έναν άνθρωπο. Και ας τον γνώρισες για λίγο. Και ας μην πρόλαβες να του πεις ότι ήθελες να έμενε δίπλα σου για πάντα. Ότι σε μια στιγμή αποφάσισες έτσι, παράλογα και επιπόλαια ίσως, ότι θέλεις να του κρατήσεις το χέρι και να μη το αφήσεις ποτέ ξανά. Και να καταλάβει γρήγορα και να γίνουν όλα μια αγκαλιά και να τελειώσει εκεί.

Μπορεί να αγαπάς έναν άνθρωπο. Και ας έχει όλα τα κακά του κόσμου. Και ας είναι χιλιόμετρα μακριά, χαμένος. Και ας σου σπάει τα νεύρα. Και ας σου λένε όλοι ότι απλά δεν είναι ο σωστός. Να κλείνεις τα αυτιά σου στο σύμπαν και να τραγουδάς παράφωνα μέσα στη δική σου σιωπή.

Μπορεί να αγαπάς έναν άνθρωπο. Και ας είναι μακριά και ας σου λείπει κάθε στιγμή που πέρασες μαζί του αλλά πλέον δεν μπορείς να του το πεις. Συνεχίζεις να τον αγαπάς. Τον συγχωρείς και τον λυπάσαι που δεν προσπάθησε όσο εσύ. Και περιμένεις να τον ξανασυναντήσεις σε ένα παράλληλο σύμπαν, σε μια άλλη ζωή και να επαναλαμβάνετε τον κύκλο στο άπειρο. Μαζί.

Μπορεί να αγαπάς έναν άνθρωπο. Κι ας μην τον έχεις γνωρίσει ποτέ από κοντά. Τον αγαπάς γιατί σου άνοιξε την ψυχή του χωρίς να το σκεφτεί, χωρίς να φοβηθεί, χωρίς να περιμένει κάτι – απλά γιατί ξέρει ότι είσαι στην άλλη πλευρά της γραμμής και ότι καταλαβαίνεις.

Μπορεί να αγαπάς έναν άνθρωπο. Γιατί είναι «αλλού», γιατί σε ταξιδεύει, γιατί σε ξενυχτάει, γιατί μπορείτε να χτίζετε μαζί όνειρα με πρώτη ύλη τις ανεξήγητα κοινές σας σκέψεις.

Μπορεί να αγαπάς έναν άνθρωπο. Και αυτός να μην το καταλάβει ποτέ. Να μη νιώσει ποτέ όπως εσύ, να γύρισε την πλάτη του και να χάθηκε μέσα στο πλήθος, να μη γύρισε ποτέ να κοιτάξει πίσω για να δει ότι είσαι ακόμη εκεί.

Η αγάπη δεν είναι απαραίτητα αμφίδρομη. Δε σε ρωτάει, έρχεται, σου δείχνει, φεύγει.

Και κάπου εκεί μένεις με ένα χαζό χαμόγελο.

Σηκώνεις τα μάτια στον ουρανό – αγαπάς, είσαι ακόμη ζωντανός.